

Hồi 21

Tử Y Thiếu Nữ

Trong cả vùng Tương Tây nghèo nàn thừa thớt này thì Kiếm Dương được coi như là một thành thị lớn.

Vừa mới lên đèn, trên các phố, trà quán tửu lâu đã tập nập khách nhân ăn uống, quang cảnh rất là náo nhiệt.

Vì suốt mấy ngày nay họ chưa được ngủ đầy giấc nên vừa ăn tối xong, cả ba người ai về phòng nấy lên giường ngủ ngay.

Chừng sang canh ba, Mai Quân Bích đang ngon giấc bỗng thức dậy, cảm thấy có tiếng y phục sột soạt trên mái nhà.

Chàng có nội công thâm hậu nên nhận ra ngay có dạ hành nhân thâm nhập liền nhẹ nhàng xuống giường khoác vội áo ngoài vào kéo khẽ cánh cửa bước ra ngoài.

Xung quanh tĩnh lặng không một âm thanh.

Mai Quân Bích nhảy lên mái phòng đưa mắt dõi khắp bốn phía.

Trên trời ngàn sao nhấp nháy chiếu xuống mặt đất bao la, tuyệt không thấy một bóng người nào.

Mai Quân Bích không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Rõ ràng chàng nghe có tiếng y phục sột soạt và tiếng bước chân rất nhẹ, sao chỉ trong chốc lát đã không thấy nữa?

Trong lúc đang nghi hoặc thì chàng phát hiện được cách đó chừng bảy tám trượng có một nhân ảnh đang chạy như bay về hướng nam.

Mai Quân Bích chăm chú nhìn kỹ, thấy đó là một hắc y nhân, phía trước còn có một bóng đen khác, cách nhau khoảng trên dưới ba trượng.

Hai bóng đen này chừng như không phải là đồng bọn mà có lẽ đang truy đuổi nhau, đều thi triển tuyệt đỉnh kinh công lao đi như tên bắn.

Xác định xong, Mai Quân Bích cũng tung mình đuổi theo.

Chỉ chốc lát đã ra khỏi thành tới ngoại ô, Mai Quân Bích đã rút ngắn khoảng cách với hai bóng đen phía trước thêm mấy trượng.

Chàng thấy người đuổi theo phía sau nhìn rất quen, đang bám sát đối phương sát gót.

Trong lúc nguy cấp, người phía trước đột nhiên rẽ ngoặt sang trái lao vào một khu rừng rậm.

Người phía sau vẫn bám theo không chịu bỏ.

Mai Quân Bích sợ người phía trước lao vào rừng sẽ khó tìm, hơn nữa vừa rồi xuất hiện trên mái phòng tất có liên quan tới mình nên đề vào một hơi chân khí tung mình lên cao bốn năm trượng, từ trên không phất mạnh tay áo lướt tới bảy tám trượng, sà xuống mé rừng.

Người kia thấy trước mặt sau lưng đều bị chặn đành dừng lại giương mắt nhìn Mai Quân Bích nói:

- Thí chủ đuổi theo bản tăng không biết có việc gì...

Chưa dứt lời bỗng kinh ngạc "A" lên một tiếng.

Mai Quân Bích cũng ngạc nhiên thốt lên:

- Đấng Tâm... Đại sư...

Không sai!

Người bị truy đuổi chính là vị trung niên hòa thượng thấp lùn và béo tốt Đấng Tâm Hòa Thượng.

Nhận ra Mai Quân Bích, y nhếch môi cười giảo hoạt nói:

- Tưởng là ai, thì ra là Mai thí chủ! Người đuổi theo ta bèn gót như vậy, chẳng lẽ muốn truy tận sát tuyệt người của cử đại môn phái?

Mai Quân Bích nghe câu đó ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao đại sư lại nói thế?

Đấng Tâm Hòa Thượng cười "hắc hắc" đáp:

- A Di Đà Phật! Thí chủ tưởng rằng bản tăng không hiểu tận ruột gan người sao?

Mai Quân Bích nhú mày hỏi:

- Hiểu thế nào?

Đấng Tâm Hòa Thượng "hừ" một tiếng nói:

- Thôi được! Thí chủ không chịu nói thì ta cho ngươi hay. Ngươi được hai vật võ lâm kỳ bảo nhưng sợ để lộ chuyện này ra dẫn đến sự tranh đoạt nên muốn giết người diệt khẩu...

Mai Quân Bích sững sốt nhắc lại:

- Giết người diệt khẩu?...

Đặng Tâm Hòa Thượng cười nhạt nói:

- Đêm qua khi chúng ta vừa ra khỏi hoang miếu một lúc, ngươi đã truy theo hạ độc thủ đối với Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long. Bây giờ lại đuổi theo bần tăng, đó chẳng phải là truy tận sát tuyệt nhằm mục đích giết người diệt khẩu hay sao?

Mai Quân Bích chợt quát lên:

- Cầm miệng!

Chàng tức giận quát to đến nỗi Đặng Tâm Hòa Thượng lùi lại một bước hấp háy mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Mai Quân Bích trầm giọng nói:

- Tiểu sinh là môn hạ của Thiên Thai, hành động bao giờ cũng quang minh chính đại, há làm việc ti tiện đó? Nói thật cho hòa thượng ngươi biết rằng hai vật mà các ngươi gọi là võ lâm kỳ bảo đó tiểu sinh chưa trông thấy bao giờ cả! Nếu hòa thượng ngươi không tin thì sau này sẽ biết thôi!

Nói tới đó chàng phất tay bỏ đi.

Đặng Tâm Hòa Thượng còn mong gì hơn nữa?

Mai Quân Bích vừa quay lưng, y lập tức lao vút đi như con lốc.

Mai Quân Bích vừa đi vừa tự hỏi:

- Truy Phong Kiếm Khách đã bị giết chính tay mình mai táng. Nay theo lời Đặng Tâm Hòa Thượng thì cả Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long cũng bị giết... Không những thế hung thủ giết hai người đó còn mưu toan vu oan giá họa cho mình... Kể nào hành động ti tiện và thâm độc như vậy?

Đang nghĩ, đột nhiên chàng cảm thấy phía bên tay trái hình như có người đang nhìn mình.

Thiếu nữ chừng mười bảy mười tám tuổi, mi thanh mắt sáng, da trắng môi hồng, trông rực rỡ như một đóa hồng vừa hé nụ.

Quả đó là một trang giai nhân tuyệt sắc, nhưng hình như trong nét mặt cô ta ẩn chứa sự sát khí rất khó giải thích.

Tuy nhiên đó cũng là sự thường, vì hoa hồng đẹp thì lại có gai.

Hai người nhìn nhau một lát.

Tử y thiếu nữ chợt "Hừ" một tiếng, xẵng giọng:

- Nhìn gì? Trông tướng mạo người thì chẳng phải là thứ tốt lành gì!

Thiếu nữ phán một câu đến là bất ngờ!

Mai Quân Bích bực mình thầm nghĩ:

- Cô ta sao vậy? Làm sao mới gặp người ta đã nhận định một cách đầy võ đoán và có tính chất nhục mạ như vậy chứ?

Nhưng liền đó chàng lại tự nhủ:

- Mà có lẽ cũng đúng thôi! Nửa đêm khuya khoắt thế này lại giữa rừng sâu núi thẳm, thế mà mình nhìn một vị cô nương chăm chăm, cô ta cho mình là người xấu cũng đúng thôi!

Mai Quân Bích hơi đỏ mặt quay mình bỏ đi.

Tử y thiếu nữ chợt quát lên:

- Đứng lại!

Mai Quân Bích ngạc nhiên dừng bước.

Thiếu nữ nhảy tới hai bước chỉ tay vào mặt Mai Quân Bích quát:

- Bốn cô nương có việc muốn hỏi người!

Giọng cô ta như ra lệnh.

Mai Quân Bích quay lại nhú mày nói:

- Tiểu sinh và cô nương chưa từng quen biết gì nhau, chẳng hay cô nương có điều gì muốn hỏi?

Tử y thiếu nữ "hừ" một tiếng nói:

- Thôi đừng làm ra vẻ đàng hoàng lịch sự nữa! Tiểu sinh lão sinh khổ khô gì? Bốn cô nương hỏi đây, vừa rồi có phải chính người đuổi theo bốn cô nương không?

Mai Quân Bích lắc đầu, rồi chợt gật đầu:

- Tiểu sinh quả thật có đuổi theo một người tới đây, nhưng chỉ là người đó không phải cô nương.

Tử y thiếu nữ cười nhạt nói:

- Chỉ cần ngươi có đuổi theo là được! Hừ! Bốn cô nương đã nói rằng ngươi chẳng phải là hạng tốt lành gì, quả là chẳng sai!

Mai Quân Bích trong bụng không khỏi cười thầm thiếu nữ hồ đồ này, nhưng cố giữ vẻ mặt trang nghiêm nói:

- Tiểu sinh vì phát hiện đang đêm có người đột nhập tới phòng, nghĩ rằng người đó có ý đồ không tốt nên mới đuổi theo tới đây. Người đó nay đã đi mất, xin cô nương chớ hiểu lầm!

Tử y thiếu nữ mở to đôi mắt đen láy gần giọng:

- Ngươi định lừa ai đấy? Chỉ có quỷ mới tin được! Cô nương chẳng cần biết người đuổi theo ai. Bây giờ đã gặp ở đây, bốn cô nương phải giáo huấn ngươi một trận mới được!

Lời chưa dứt đã tung mình lao tới nhanh như chớp vung tay tát thẳng vào mặt Mai Quân Bích!

Hành động của thiếu nữ thật bất ngờ và thần tốc.

Mai Quân Bích lùi lại nửa bước nghiêng đầu tránh được.

Tử y thiếu nữ vừa tức giận vừa ngạc nhiên chăm chăm nhìn chàng nói:

- Hừ! Bốn cô nương không ngờ ngươi còn có bản lĩnh như vậy...

Mai Quân Bích thấy thiếu nữ này tính tình đồng bóng vô lý như vậy vừa tức lại vừa buồn cười.

Tuy vậy chàng vẫn giữ vẻ nhã nhặn lùi lại một bước nói:

- Tiểu sinh và cô nương chưa từng quen biết, lại vô cớ vô oán, tại sao lại muốn động thủ?

Tử y thiếu nữ lạnh lùng hỏi:

- Sợ à? Trông ngươi ra đáng như vậy mà sợ đánh nhau đến thế sao? Ngươi tưởng lùi lại là ta không đánh được ngươi nữa chứ gì?

Mai Quân Bích đã thấy chán trước thái độ khiêu khích quá mức của thiếu nữ quá quắt này, lắc đầu đáp:

- Tiểu sinh không muốn động thủ với nữ nhân. Nếu cô nương không có việc gì hơn thì tiểu sinh xin mượn phép đi trước!

Dứt lời quay lưng bỏ đi.

Tử y thiếu nữ chợt quát lên:

- Ngươi định chạy vậy sao?

Dứt lời tung mình lao tới chặn trước mặt Mai Quân Bích.

Chàng dừng lại nhú mày hỏi:

- Cô nương vì sao cứ bức bách tại hạ mãi thế?

Tử y thiếu nữ nghiêng răng nói:

- Ngươi xem thường ta, cô nương phải giáo huấn ngươi!

Dứt lời đánh ra một lúc ba chiêu.

Mai Quân Bích không khỏi sửng sốt.

Thiếu nữ này trông còn ít tuổi như thế mà xuất thủ thật là thần tốc, chiêu thức lại hết sức kỳ ảo.

Bấy giờ đã không kịp lùi tránh nữa, chàng đành phải vung chiêu đối phó đồng thời lướt mình sang trái.

Tử y thiếu nữ xuất liền ba chiêu đều nhằm vào các yếu huyệt đối phương, xuất thủ lại thần tốc, tin chắc thế nào cũng đắc thủ.

Nào ngờ chiêu vừa đánh ra thì bị ngay một cổ nhu lực chặn lại không sao đánh tới được nữa.

Cô ta võ công kiếm cả hai phái chính tà, có thể xếp vào nhất lưu cao thủ, cũng là người từng trải giang hồ.

Ở đây Mai Quân Bích dùng thần công Phật môn nhưng thiếu nữ lại tưởng đó là Ngũ Âm Thủ là loại công phu có độc nên vội vã nhảy lùi lại ba bước tránh đi.

Vừa đứng lại, cô ta trừng mắt nhìn Mai Quân Bích tự nhủ:

- Không sai! Chính là hắn!

Nghĩ đoạn "hừ" một tiếng nói:

- Ta tưởng rằng ai, hóa ra là người... Tên hủ nho kia! Hôm nay cô nương quyết không tha người!

Không để chàng kịp phản ứng, cô ta lại lao vào xuất liền một lúc ba chiêu và ba cước.

Thiếu nữ dùng Tam Tài Thân Pháp của Vô Ngại đại sư phái Hoa Sơn, là một trong những kinh công thượng thừa trong võ lâm.

Chỉ thấy thân ảnh cô ta loang loáng như những ánh chớp, trong chớp lát đã phát liền hoàn sáu chiêu.

Mai Quân Bích không ngờ thân pháp thiếu nữ ảo diệu đến thế, nhất thời không biết làm cách nào mà hóa giải được đành phải lùi lại tránh.

Nên biết mười mấy năm trên tuyệt đỉnh Thiên Thai Mai Quân Bích luyện thần công Phật môn kỳ tài trong Đại Thừa Hàng Ma Pháp Tạng tới bảy tám thanh hỏa hầu, đồng thời quyền cước cũng học được không ít.

Mai Quân Bích vốn là nhi tử của một vị huyện quan đã cáo lão về quê, đại ca và nhị ca của chàng bất hạnh chết đi.

Sau khi sinh hạ được Mai Quân Bích thì phụ mẫu chàng đã già.

Vì sợ số phận của Mai Quân Bích cũng bi thảm như hai vị ca ca của mình nên Mai lão quyết định đưa chàng gửi vào một ngôi chùa ở sâu trên tuyệt đỉnh Thiên Thai.

Thế là mới tám tuổi Mai Quân Bích đã trở thành đệ tử kỳ danh của vị tuyệt thế cao tăng Linh Chi Thượng Nhân.

Thực tình không trực tiếp truyền thụ Đại Thừa Hàng Ma Pháp Tạng cho Mai Quân Bích mà do thấy chàng căn cơ tốt, có thiên bẩm võ học nên trao bí kíp thần công Phật môn thượng thừa cho chàng nghiên cứu.

Đại Thừa Hàng Ma Pháp Tạng có ba loại công phu là Ban Nhược Thần Công, Chuẩn Đề Kiếm Pháp và Tiểu Lôi Âm Chưởng.

Hơn mười năm khổ luyện, chỉ riêng Chiền đàn thiền công chàng mới luyện được ba bốn thanh hỏa hầu, còn Ban Nhược Thần Công, Chuẩn Đề Kiếm Pháp và Tiểu Lôi Âm Chưởng đã có thể vận dụng rất thành thục.

Vì sư phụ của Mai Quân Bích, Linh Chi Thượng Nhân, là một vị cao tăng không biết võ công, thế nhưng chàng sau khi nghiên cứu Đại Thừa Hàng Ma Pháp Tạng, có thể nói chỉ chưởng quyền cước chẳng môn nào không thông thạo.

Chỉ là ngoài việc thi triển ba thứ thần công, kiếm pháp và chưởng pháp ra, Mai Quân Bích chưa từng ứng dụng quyền cước chỉ chưởng để đối địch.

Trước đây Mai Quân Bích thi triển Ban Nhược Thần Công đánh bại Kiêu Tiền Tứ Sát, sau này đánh chết một và bị thương một trong bốn ác phụ đó, còn đả thương Nhị trang chủ Ca Lạc sơn trang Kim lão nhị.

Chàng không tiếc hạ độc thủ là vì tình thế bắt buộc, đồng thời cũng vì biết rõ những người đó hành tung tác ác quá nhiều.

Còn hôm nay đối với vị cô nương này, chẳng qua cô ta chỉ hiểu thắng nên mới động thủ thôi, không thể so sánh với hạng người tàn ác trên kia được, chàng có lý do gì để xuất tuyệt học hàng ma đối phó?

Trong lúc đó tử y thiếu nữ thi triển Tam Tài Thân Pháp vô cùng ảo diệu khiến Mai Quân Bích không biết đối phó cách nào chỉ đành lùi lại mãi.

Vì không thể thi triển tuyệt học đối địch, chàng chỉ đành dùng những chiêu thức hỗn tạp để tự vệ mà thôi.

Tử y thiếu nữ càng đánh càng kinh ngạc.

Nhân vì cô ta thi triển Tam Tài Thân Pháp là một trong những kinh công tuyệt thế võ lâm, xưa nay hầu như không ai đối phó nổi.

Nhưng vị thiếu niên thư sinh này chỉ lùi không đánh, ban đầu có dùng một chiêu Ngũ Âm Thủ chống đỡ, về sau vừa lùi vừa vung tay đỡ gạt loạn lên chẳng ra chiêu thức gì, giống như người không biết võ công.

Thế nhưng lạ thay, cứ mỗi lần xuất chiêu đánh ra tưởng chừng như sắp đắc thủ đều gặp phải một thứ nhu lực chặn lại không sao đánh trúng người hấn được!

Cô ta nghĩ thầm:

- Hừ! Người định chọc giận bốn cô nương sao! Cứ chờ đó mà xem!

Nghĩ thế càng tức giận, xuất hết tuyệt học đánh ra như mưa gào gió cuốn tấn công dồn dập!

Thế nhưng tử y thiếu nữ dù xuất thủ thần tốc bao nhiêu cũng vẫn không làm gì được Mai Quân Bích.

Trái lại chàng càng ít bị bức lùi hơn, chiêu thức đánh ra linh hoạt hơn và càng hiệu quả hơn.

Thế này thì tức chết đi được mất!

Tử y thiếu nữ chẳng khác nào lửa đổ thêm dầu, vừa thét lên đầy giận dữ, chưởng đánh ra càng mãnh liệt gấp bội.

Mai Quân Bích đang dần dần lấy lại được bình thủ thì bị tử y thiếu nữ thiếu nữ tăng cường công thế quá mãnh liệt thì lại rơi vào tình trạng nguy khốn không biết tìm cách gì đối phó.

Bí thường sanh trí, Mai Quân Bích chợt nhớ ra trong Chuẩn Đề Kiếm Pháp có thể dùng vài chiêu kiếm quyết để hóa giải.

Nghĩ là làm, chàng liền dùng tay phải thay kiếm, thi triển một số chiêu trong Chuẩn Đề Kiếm Pháp cự địch.

Kỳ chiêu vừa xuất, lập tức phát huy uy lực ngay, đẩy lui được công thế lợi hại của đối phương.

Tử y thiếu nữ “Hừ” một tiếng nói:

- Thì ra ngươi còn dám tấn công nữa!

Mai Quân Bích không thêm để ý, cứ liên tục đánh ra hết chiêu này đến chiêu khác, liên miên bất tuyệt.

Chuẩn Đề Kiếm Pháp là tuyệt học vô thượng của Phật môn, tuy Mai Quân Bích chỉ dùng tay thay kiếm nhưng uy lực thật kinh nhân!

Tử y thiếu nữ thi triển Thiên Thủ Thiên Nhãn Nhiếp Không Bộ và Tam Tài Thân Pháp đã đến mức cực hạn vẫn không giành lại được thế thượng phong, trái lại càng bị đối phương bức lùi lại mãi.

Những vị cô nương còn trẻ tính thường hiếu thắng, đâu chịu bị ức hiếp hoài như vậy được?

Tử y thiếu nữ nhảy lùi lại mấy bước rút phất trường kiếm ra quát:

- Tên hủ nho kia! Mau rút binh khí ra!

Trong tay cô ta cầm chắc Thanh Nghê Kiếm nước thép xanh biếc, mới nhìn cũng biết đó là bảo kiếm.

Mai Quân Bích nhã nhặn đáp:

- Tại hạ rất thán phục thân pháp và chưởng pháp thần diệu của cô nương, cần gì phải dùng đến binh khí nữa? Cứ cho là tại hạ nhận thua cô nương...

Tử y thiếu nữ ngắt lời:

- Hừ! Người dám coi thường ta sao?

Lời chưa dứt đã múa kiếm công vào ba chiêu.

Mai Quân Bích lùi lại tránh.

Tử y thiếu nữ vừa xuất chiêu vừa nghiêng răng nói:

- Nếu người không chịu dùng binh khí bị băm nát thân dưới kiếm thì đừng trách cô nương tâm địa ác độc!

Miệng thét, trường kiếm thi triển Tam tài kiếm pháp của Cửu Hoa Sơn liên miên bất tuyệt, uy mãnh vô cùng!

Mai Quân Bích không thể tránh mãi được đành thi triển Ban Nhược Thần Công không để mũi kiếm đối phương tiếp cận vào người.

Thế nhưng Tam tài kiếm pháp biến hóa rất huyền ảo mà thanh kiếm trong tay tử y thiếu nữ cũng sắc bén vô cùng, Ban Nhược Thần Công dù có lợi hại bao nhiêu, tay không cũng không sao địch nổi với bảo kiếm.

Bất đắc dĩ Mai Quân Bích phải rút Côn ngô kiếm ra.

Tuy vậy chàng không phản kích mà chỉ múa kiếm thành bức tường che kín khắp người để tự vệ.

Tử y thiếu nữ cậy có Thanh Nghê Kiếm chém sắt như bùn nên cứ nhằm vào giữa bức màn kiếm mà phang vào.

Hai thanh bảo kiếm chém vào nhau tạo thành những quầng lửa lớn và âm thanh vang rền như sấm.

Tử y thiếu nữ bị lực phản chấn đẩy lùi lại ba bước.

Cô ta rất kinh hãi vội vàng nhìn xuống Thanh Nghê Kiếm thấy không sút mẻ gì bấy giờ mới yên tâm.

Lại nhìn sang đối phương thấy thanh trường kiếm của chàng vẫn y nguyên như cũ không chút suy yếu!

Và điều đáng bực mình nhất là thiếu niên đó vừa đánh vừa nhìn mình bằng ánh mắt tươi cười!

Thật là tức chết đi được!

Tử y thiếu nữ cắn chặt môi nói:

- Hừ! Không ngờ người lại còn có thanh bảo kiếm như vậy nữa! Tốt lắm! Hãy tiếp bốn cô nương mấy chiêu!

Dứt lời lại xuất kiếm công vào.

Với nổi uất ức, thiếu nữ xuất hết tuyệt học công kích như vũ bão, chiêu chiêu đều hiểm độc không tiếc hạ sát thủ.

Mai Quân Bích bị vây trong màn kiếm ảnh trùng trùng, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Chàng thấy tử y thiếu nữ công kích mãnh liệt như vậy trong bụng cũng phải phát run, nghĩ thầm:

- Thiếu nữ này kiếm pháp thân pháp đều phi phàm như thế, không thể coi thường được! Nhưng vì sao cô ta kiên quyết truy bức mình như vậy chứ?

Trước đây vì mình nhìn lâu bị rửa một vài câu còn được, nhưng sau này mấy lần mình đã bỏ đi cô ta còn chặn lại bắt động thủ là có gì chứ?

Hay cô ta nhận lầm mình với người nào chăng?

Phải rồi!

Mai Quân Bích nhớ lại tử y thiếu nữ mấy lần gọi chàng là "Hủ nho", chính bọn Đãng Tâm Hòa Thượng cũng gọi Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh bằng danh từ đó...

Chẳng lẽ thiếu nữ này nhầm chàng là Âm Thế Tú Tài hay đồng bọn của hắn? Nếu vậy thì nên giải thích cho cô ta thế nào đây?

Bụng nghĩ nhưng vì đối phương không ngừng công kích nên chàng buộc phải thi triển Chuẩn Đề Kiếm Pháp để đối phó.

Tuy nhiên Mai Quân Bích không tấn công mà chỉ dùng để tự vệ mà thôi.

Hai người một công một thủ như vậy qua hơn một trăm chiêu.

Tử y thiếu nữ tuy khắp người ướt đẫm mồ hôi nhưng cường độ tấn công vẫn không hề thuyên giảm.

Thực tình cô ta cũng biết thân thủ kiếm pháp của thiếu niên tuấn mỹ này cao cường hơn mình, hơn nữa chàng ta cũng nhiều lần hạ thủ lưu tình không lợi dụng sơ hở để phản kích.

Nhưng điều đó chỉ làm cho cô ta điên tiết thêm mà thôi.

Vừa tức, vừa giận, vừa then lại vừa bất lực khiến cô ta như sắp bật khóc.

Thanh Nghê Kiếm trong tay cô ta càng xuất chiêu liều mạng chẳng cần nghĩ đến mối nguy hiểm của bản thân mình nữa.

Mai Quân Bích vô duyên vô cớ bị đối phương cuốn vào cuộc chiến vô nghĩa lý như vậy đã bắt đầu sốt ruột và bực mình.

Chính trong lúc chàng định thi triển Bàn Nhược Thần Công đánh lùi tử y thiếu nữ thì chợt nghe từ quan đạo vang lên tiếng gọi lạnh lạnh:

- Mai đại ca!

- Bích đại ca!

Lời vừa dứt, hai nhân ảnh đã lướt tới đấu trường.

Mai Quân Bích không cần nhìn cũng biết đó là Thôi Huệ và Thượng Quan Yến.

Hai thiếu nữ đã rút kiếm cầm tay sẵn sàng xuất thủ.

- o O o -